Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 10ης Ιουλίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας – Απόφαση 1/80 – Άρθρο 13 – Ρήτρα “standstill” – Οικογενειακή επανένωση συζύγων – Νέος περιορισμός – Επιτακτικός λόγος γενικού συμφέροντος – Επιτυχής ένταξη – Αποτελεσματική διαχείριση των μεταναστευτικών ροών – Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση C-89/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Østre Landsret (εφετείο ανατολικής περιφέρειας, Δανία) με απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8 Φεβρουαρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

A

κατά

Udlændinge- og Integrationsministeriet,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, C. Toader, A. Rosas και M. Safjan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Pitruzzella

γραμματέας: R. Şereş, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Δεκεμβρίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η A, εκπροσωπούμενη από τους T. Ryhl και C. Friis Bach Ryhl, advokater,

– η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Nymann-Lindegren και M. Wolff, επικουρούμενους από τον R. Holdgaard, advokat,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Van Hoof και D. Martin καθώς και από την L. Grønfeldt,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 2019,

* Γλώσσα διαδικασίας: η δανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως. Το Συμβούλιο Συνδέσεως συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από τη Δημοκρατία της Τουρκίας, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ 1964, 217, σ. 3685, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της A και του Udlændinge- og Integrationsministeriet (Υπουργείου Αλλοδαπών και Ενσωμάτωσης, Δανία), πρώην Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration (Υπουργείο Προσφύγων, Μεταναστών και Ενσωμάτωσης), σχετικά με την απόρριψη από το Υπουργείο της αίτησης της A για χορήγηση άδειας διαμονής στη Δανία για λόγους οικογενειακής επανένωσης.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η Συμφωνία Συνδέσεως

3 Όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Συνδέσεως, αντικείμενό της είναι η προαγωγή της συνεχούς και ισόρροπης ενισχύσεως των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, λαμβανομένων πλήρως υπόψη της ανάγκης εξασφαλίσεως της ταχύρρυθμης αναπτύξεως της τουρκικής οικονομίας και της βελτιώσεως του επιπέδου απασχολήσεως και των συνθηκών διαβιώσεως του τουρκικού λαού.

4 Κατά το άρθρο 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως, «τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εμπνέονται από τα άρθρα [39], [40] και [41 ΕΚ] για τη σταδιακή πραγματοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μεταξύ τους».

Η απόφαση 1/80

5 Το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 ορίζει:

«Τα κράτη μέλη της Κοινότητας και η Τουρκία δεν δύνανται να επιβάλλουν στους εργαζομένους που διαμένουν και απασχολούνται νομίμως στο έδαφός τους νέους περιορισμούς σχετικά με τις προϋποθέσεις προσβάσεως στην απασχόληση.»

6 Κατά το άρθρο 14 της απόφασης αυτής:

«1. Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας.

2. Οι ως άνω διατάξεις δεν θίγουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από εθνικές νομοθεσίες ή από διμερείς συμφωνίες μεταξύ της Τουρκίας και των κρατών μελών της Κοινότητας, στο μέτρο που προβλέπουν ευνοϊκότερο καθεστώς για τους υπηκόους τους.»

Το δανικό δίκαιο

7 Κατά το άρθρο 9 του Udlændingeloven (νόμου περί αλλοδαπών), όπως ίσχυε στην υπόθεση της κύριας δίκης:

«1. Κατόπιν σχετικής αιτήσεως, άδεια διαμονής είναι δυνατόν να χορηγηθεί σε:

1) αλλοδαπό ηλικίας άνω των 24 ετών που έχει κοινή κατοικία λόγω γάμου ή σταθερής μακροχρόνιας συμβιώσεως με μόνιμο κάτοικο Δανίας ηλικίας άνω των 24 ετών, ο οποίος:

[…]
d) έχει άδεια διαμονής αορίστου χρόνου στη Δανία επί τρία τουλάχιστον έτη,

[…]

7. Εκτός αν συντρέχουν ειδικοί λόγοι, όπως ιδίως η οικογενειακή ενότητα, άδεια διαμονής […], δυνάμει της παραγράφου 1, σημείο 1, στοιχεία b έως d, δύναται να χορηγηθεί μόνον όταν οι δεσμοί των συζύγων ή των συμβιούντων με τη Δανία είναι ισχυρότεροι από τους δεσμούς των συζύγων ή των συμβιούντων με άλλη χώρα. […]»

8 Κατά το αιτούν δικαστήριο, από τις προπαρασκευαστικές εργασίες σχετικά με το άρθρο 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της εκτίμησης του κατά πόσον οι δεσμοί των συζύγων ή των συμβιούντων με τη Δανία είναι ισχυρότεροι από τους δεσμούς των συζύγων ή των συμβιούντων με άλλη χώρα, οι αρμόδιες εθνικές αρχές πρέπει να λαμβάνουν υπόψη όλες τις πληροφορίες που έχουν στη διάθεσή τους.

9 Οι εν λόγω αρχές πρέπει να σταθμίζουν, αφενός, τους δεσμούς του αιτούντος με τη Δανία και, αφετέρου, τους δεσμούς του συζύγου ή συμβιούντος με τη χώρα καταγωγής του. Πρέπει επίσης να λαμβάνουν υπόψη τους δεσμούς που διατηρεί το πρόσωπο που διαμένει στη Δανία (στο εξής: ο συντηρών) με τη χώρα καταγωγής του συζύγου του.

10 Ειδικότερα, οι αρμόδιες εθνικές αρχές πρέπει να λαμβάνουν υπόψη, ιδίως, τη διάρκεια και τη φύση της διαμονής των συζύγων στις αντίστοιχες χώρες καταγωγής τους, τις οικογενειακές σχέσεις των συζύγων με τη Δανία σε σχέση με εκείνες της ίδιας φύσης με τη χώρα καταγωγής του συζύγου του συντηρούντος, τις γλωσσικές γνώσεις των συζύγων και τους εκπαιδευτικούς ή επαγγελματικούς δεσμούς τους με τη Δανία ή με άλλη χώρα.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

11 Η A, προσφεύγουσα της κύριας δίκης, είναι τουρκικής ιθαγένειας, γεννήθηκε στην Τουρκία και στις 24 Μαΐου 1983 τέλεσε γάμο με τον B, επίσης τουρκικής ιθαγένειας. Το ζεύγος απέκτησε τέσσερα τέκνα, τα οποία γεννήθηκαν στην Τουρκία πριν ο γάμος τους λυθεί με διαζύγιο στις 24 Ιουνίου 1998.

12 Στις 7 Ιανουαρίου 1999 ο B τέλεσε γάμο με Γερμανίδα υπήκοο κάτοικο Δανίας. Υπό την ιδιότητα του συζύγου πολίτη της Ένωσης, ο B απέκτησε άδεια διαμονής στη Δανία από τις 6 Ιουλίου 1999. Στις 27 Απριλίου 2006 χορηγήθηκε στον B άδεια διαμονής αορίστου χρόνου δυνάμει των δανικών διατάξεων περί μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της

Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77, και διορθωτικά ΕΕ 2004, L 229, σ. 35, και ΕΕ 2005, L 197, σ. 34).

13 Τα τέσσερα παιδιά που γεννήθηκαν από τον γάμο της Α και του Β έλαβαν επίσης άδεια διαμονής στη Δανία βάσει της οικογενειακής επανενώσεως με τον Β.

14 Ο γάμος του Β με τη γερμανικής ιθαγένειας σύζυγό του λύθηκε με διαζύγιο το οποίο εκδόθηκε στις 25 Ιουνίου 2009. Στη συνέχεια ο Β τέλεσε εκ νέου γάμο με την Α στη Δανία στις 28 Αυγούστου 2009. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2009 η Α, επικαλούμενη τον γάμο της με τον Β, μισθωτό εργαζόμενο στο κράτος μέλος αυτό, υπέβαλε στην Udlændingestyrelsen (δανική υπηρεσία μετανάστευσης, Δανία), πρώην Udlændingeservice (υπηρεσία αλλοδαπών), αίτηση άδειας διαμονής στη Δανία.

15 Με απόφαση της 26ης Μαΐου 2010, η δανική υπηρεσία μετανάστευσης απέρριψε την αίτηση αυτή βάσει του νόμου περί αλλοδαπών.

16 Με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, το Υπουργείο Αλλοδαπών και Ενσωμάτωσης απέρριψε την προσφυγή της Α κατά της αποφάσεως της 26ης Μαΐου 2010, με το αιτιολογικό ότι η Α και ο Β δεν πληρούσαν τη σχετική με τους δεσμούς προϋπόθεση του άρθρου 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών. Συγκεκριμένα, κατά το εν λόγω Υπουργείο, οι δεσμοί της Α και του Β με την Τουρκία ήταν ισχυρότεροι από τους δεσμούς που είχαν με τη Δανία.

17 Ειδικότερα, το Υπουργείο Αλλοδαπών και Ενσωμάτωσης επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι η Α και ο Β γεννήθηκαν στην Τουρκία και εκεί ανατράφηκαν και φοίτησαν στο σχολείο. Έζησαν ως οικογένεια στο τρίτο αυτό κράτος για μεγάλο χρονικό διάστημα, κατά τη διάρκεια του οποίου απέκτησαν τέσσερα παιδιά.

18 Στις 10 Μαρτίου 2014 η Α άσκησε ενώπιον του Retten i Aalborg (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου του Aalborg, Δανία) προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως του Υπουργείου Αλλοδαπών και Ενσωμάτωσης της 30ής Σεπτεμβρίου 2010 και ζήτησε να επανεξεταστεί η αίτησή της περί οικογενειακής επανενώσεως. Η υπόθεση παραπέμφθηκε στο Københavns Byret (δημοτικό δικαστήριο Κοπεγχάγης, Δανία) στις 26 Μαΐου 2014. Στις 14 Δεκεμβρίου 2016 το τελευταίο αυτό δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Østre Landsret (εφετείου ανατολικής περιφέρειας, Δανία), δεδομένου ότι η εθνική νομοθεσία επιτρέπει στα πρωτοβάθμια δικαστήρια να παραπέμπουν στα εφετεία τις υποθέσεις στις οποίες τίθενται ζητήματα αρχής, προκειμένου αυτά να αποφανθούν σε πρώτο βαθμό.

19 Το αιτούν δικαστήριο θεωρεί, κατ' ουσίαν, ότι το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης εθνικό μέτρο συνιστά «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80. Επισημαίνει, ωστόσο, ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει, μεταξύ άλλων στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 12ης Απριλίου 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), ότι «οι νέοι περιορισμοί», κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης, μπορεί να δικαιολογούνται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος, όπως ο σκοπός της διασφαλίσεως της επιτυχούς εντάξεως των υπηκόων τρίτων χωρών στο κράτος μέλος υποδοχής, υπό την προϋπόθεση ότι είναι κατάλληλοι να εξασφαλίσουν την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού και δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο.

20 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, κατ' ουσίαν, κατά πόσον το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο, όπως εφαρμόζεται από τις αρμόδιες αρχές, είναι ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο σκοπό.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Østre Landsret (εφετείο ανατολικής περιφέρειας) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Σε μια κατάσταση όπου εισήχθησαν "νέοι περιορισμοί" σχετικά με την οικογενειακή επανένωση συζύγων, οι οποίοι περιορισμοί [αντιβαίνουν στο] άρθρο 13 της απόφασης 1/80 και δικαιολογούνται από τον σκοπό "επιτυχούς εντάξεως" που αναγνωρίστηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην απόφαση της 12ης Απριλίου 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), και της 10ης Ιουλίου 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066), δύναται ένας κανόνας όπως το άρθρο 9, παράγραφος 7, του [νόμου περί αλλοδαπών] –κατά τον οποίο γενική προϋπόθεση, μεταξύ άλλων, για την οικογενειακή επανένωση προσώπου, που είναι υπήκοος τρίτης χώρας και διαθέτει άδεια διαμονής στη Δανία, με τον σύζυγό του, είναι να έχει το ζεύγος ισχυρότερο δεσμό με τη Δανία απ' ό,τι με την Τουρκία– να θεωρηθεί ότι "δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος, είναι κατάλληλος για την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού και δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξή του";

2) Αν η απάντηση στο ερώτημα 1 είναι καταφατική, με συνέπεια η απαίτηση δεσμού να θεωρηθεί εν γένει ότι είναι κατάλληλη για την επίτευξη του σκοπού εντάξεως στην τοπική κοινωνία, δύναται, χωρίς να παραβιαστούν το κριτήριο υπάρξεως περιορισμού και η απαίτηση αναλογικότητας:
[α)] να ακολουθηθεί μια πρακτική κατά την οποία, όταν ο σύζυγος που διαθέτει την άδεια διαμονής στο κράτος μέλος (ο συντηρών) εισήλθε για πρώτη φορά στη Δανία σε ηλικία 12 ή 13 ετών ή αργότερα, δίδεται ιδιαίτερη σημασία, κατά την εκτίμηση του δεσμού του συντηρούντος με το κράτος μέλος:

– είτε στο αν το πρόσωπο αυτό διέμενε νομίμως στο κράτος μέλος επί μακρό χρονικό διάστημα περίπου 12 ετών·

– είτε στο αν διέμενε και είχε σταθερή θέση εργασίας στο κράτος μέλος συνεπαγόμενη σημαντικό βαθμό επαφής και επικοινωνίας με συναδέλφους και ενδεχομένως πελάτες στη γλώσσα του κράτους μέλους, επί συνεχές χρονικό διάστημα, χωρίς σημαντικές διακοπές, τουλάχιστον τεσσάρων ή πέντε ετών·

– είτε στο αν διέμενε και είχε σταθερή θέση εργασίας μη συνεπαγόμενη σημαντικό βαθμό επαφής και επικοινωνίας με συναδέλφους και ενδεχομένως πελάτες στη γλώσσα του κράτους μέλους, επί συνεχές χρονικό διάστημα, χωρίς σημαντικές διακοπές, τουλάχιστον επτά έως οκτώ ετών·

[β)] να ακολουθηθεί μια πρακτική κατά την οποία η διατήρηση από τον συντηρούντα σημαντικού δεσμού με τη χώρα καταγωγής, μέσω συχνών ή μακράς διάρκειας επισκέψεων στη χώρα καταγωγής, συνηγορεί υπέρ της απόψεως ότι δεν ικανοποιείται η απαίτηση δεσμού, ενώ σύντομες διακοπές ή βραχυχρόνια διαμονή για εκπαιδευτικούς σκοπούς δεν συνηγορούν υπέρ της απόψεως ότι δεν ικανοποιείται η απαίτηση δεσμού·

[γ)] να ακολουθηθεί μια πρακτική κατά την οποία η ύπαρξη καταστάσεως "γάμου, διαζυγίου και νέου γάμου" συνηγορεί υπέρ της απόψεως ότι δεν ικανοποιείται η απαίτηση δεσμού;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

22 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, εάν το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 έχει την έννοια ότι εθνικό μέτρο το οποίο εξαρτά την οικογενειακή επανένωση μεταξύ Τούρκου εργαζομένου που διαμένει νομίμως στο συγκεκριμένο κράτος μέλος και της συζύγου του από την προϋπόθεση ότι οι δεσμοί του με το εν λόγω κράτος μέλος είναι ισχυρότεροι από εκείνους που έχει

με τρίτη χώρα συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, κατά πόσον το εν λόγω μέτρο μπορεί να δικαιολογείται από τον σκοπό της διασφάλισης της επιτυχούς ένταξης υπηκόων τρίτων χωρών στο οικείο κράτος μέλος.

23 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ρήτρα standstill του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 απαγορεύει εν γένει τη θέσπιση οποιουδήποτε νέου εσωτερικού μέτρου που θα είχε ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να υπόκειται η εκ μέρους Τούρκου υπηκόου άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων εντός κράτους μέλους σε όρους πιο περιοριστικούς εκείνων που ίσχυαν συναφώς κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ της εν λόγω αποφάσεως στο οικείο κράτος μέλος (απόφαση της 29ης Μαρτίου 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο, δηλαδή το άρθρο 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών, θεσπίσθηκε μετά την ημερομηνία έναρξης ισχύος της απόφασης 1/80 στη Δανία και κατέστησε αυστηρότερες, όσον αφορά την οικογενειακή επανένωση, τις προϋποθέσεις της πρώτης εισόδου στη Δανία των συζύγων Τούρκων υπηκόων οι οποίοι διαμένουν νομίμως στο κράτος μέλος αυτό σε σύγκριση με τις προϋποθέσεις που ίσχυαν κατά την έναρξη ισχύος στο εν λόγω κράτος μέλος της απόφασης 1/80.

25 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, ο Β είναι Τούρκος εργαζόμενος που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στη Δανία και η σύζυγός του Α επιθυμεί να διαμείνει μαζί του στο κράτος μέλος αυτό. Όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από τις σκέψεις 15 και 16 της παρούσας αποφάσεως, οι αρμόδιες εθνικές αρχές απέρριψαν την αίτηση οικογενειακής επανένωσης που υπέβαλε η Α βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών.

26 Εφόσον η κατάσταση του Β, Τούρκου εργαζομένου ο οποίος έχει ενταχθεί νομίμως στην αγορά εργασίας της Δανίας, συναρτάται προς την άσκηση οικονομικής ελευθερίας, εν προκειμένω της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω κατάσταση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 (απόφαση της 12ης Απριλίου 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, σκέψη 36).

27 Επομένως, η κατάσταση Τούρκου εργαζομένου ο οποίος διαμένει στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, εν προκειμένω του Β, είναι η μόνη που πρέπει να ληφθεί υπόψη, προκειμένου να καθορισθεί αν, δυνάμει της ρήτρας standstill του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, πρέπει να αποκλεισθεί η εφαρμογή εθνικού μέτρου, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, σε περίπτωση που αποδειχθεί ότι το μέτρο αυτό είναι ικανό να επηρεάσει την ελευθερία του να ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο κράτος μέλος αυτό (πρβλ. απόφαση της 12ης Απριλίου 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, σκέψη 37).

28 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι εθνική ρύθμιση που καθιστά αυστηρότερες τις προϋποθέσεις της οικογενειακής επανένωσης στην περίπτωση Τούρκων εργαζομένων οι οποίοι διαμένουν νομίμως στο οικείο κράτος μέλος, σε σχέση με τις εφαρμοστέες κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ στο κράτος μέλος αυτό της απόφασης 1/80, αποτελεί «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, της εκ μέρους των Τούρκων αυτών εργαζομένων ασκήσεως του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εν λόγω κράτος μέλος (απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι η απόφαση Τούρκου υπηκόου να εγκατασταθεί σε κράτος μέλος προκειμένου να ασκήσει εκεί μισθωτή δραστηριότητα μπορεί να επηρεαστεί αρνητικά όταν η νομοθεσία αυτού του κράτους καθιστά δυσχερή ή αδύνατη την οικογενειακή επανένωση, οπότε ο εν λόγω υπήκοος μπορεί, ενδεχομένως, να αναγκαστεί να επιλέξει μεταξύ της δραστηριότητάς του στο συγκεκριμένο κράτος μέλος και της οικογενειακής ζωής του στην Τουρκία (πρβλ. απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, σκέψεις 61 και 62).

30 Εν προκειμένω, καθιστώντας αυστηρότερες τις προϋποθέσεις εισόδου της συζύγου Τούρκου υπηκόου ο οποίος εργάζεται νόμιμα στην αγορά εργασίας της Δανίας, για τους σκοπούς της οικογενειακής επανένωσης, το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο συνιστά, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 15 των προτάσεών του, «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, στην άσκηση από τον Β της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.

31 Όπως, όμως, απορρέει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, απαγορεύεται περιορισμός ο οποίος έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα να εξαρτάται η εκ μέρους Τούρκου υπηκόου άσκηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στην εθνική επικράτεια από όρους πιο περιοριστικούς σε σύγκριση με εκείνους που ίσχυαν κατά την έναρξη ισχύος της απόφασης 1/80, εκτός αν περιλαμβάνεται στους περιορισμούς του άρθρου 14 της αποφάσεως αυτής ή δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος, είναι κατάλληλος να διασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού και δεν βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του (απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, σκέψη 72 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

32 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο δεν εμπίπτει στους περιορισμούς του άρθρου 14 της απόφασης 1/80.

33 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι ο σκοπός που επιδιώκει το άρθρο 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών είναι η διασφάλιση της επιτυχούς ένταξης υπηκόων τρίτων χωρών στη Δανία. Κατά τη Δανική Κυβέρνηση, το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο επιδιώκει επίσης τον σκοπό της αποτελεσματικής διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών.

34 Όσον αφορά, πρώτον, τον σκοπό της διασφαλίσεως της επιτυχούς εντάξεως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο σκοπός αυτός μπορεί, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας που προσδίδει το δίκαιο της Ένωσης στα μέτρα εντάξεως, να συνιστά επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος, για τους σκοπούς του άρθρου 13 της αποφάσεως 1/80 (απόφαση της 12ης Απριλίου 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, σκέψεις 55 και 56).

35 Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί κατά πόσον το άρθρο 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών, το οποίο εξαρτά την οικογενειακή επανένωση μεταξύ Τούρκου εργαζομένου που διαμένει νομίμως στη Δανία και της συζύγου του από την προϋπόθεση ότι οι δεσμοί τους με το κράτος μέλος αυτό είναι ισχυρότεροι από εκείνους που έχουν με τρίτη χώρα, είναι κατάλληλο να διασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο.

36 Συναφώς, όσον αφορά την καταλληλότητα του επίμαχου στην κύρια δίκη εθνικού μέτρου να διασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, διαπιστώνεται ότι, σύμφωνα με το εν λόγω μέτρο, η επιτυχής ένταξη στη Δανία της συζύγου ενός Τούρκου εργαζομένου που διαμένει νομίμως στο εν λόγω κράτος μέλος δεν μπορεί να διασφαλιστεί όταν οι δεσμοί τους με τρίτη χώρα είναι ισχυρότεροι από τους δεσμούς τους με τη Δανία.

37 Όμως, δεδομένου ότι οι δεσμοί τόσο του συζύγου που βρίσκεται ήδη στη Δανία όσο και της προσφεύγουσας της κύριας δίκης με την τρίτη χώρα έχουν μικρό αντίκτυπο στις πιθανότητες της προσφεύγουσας να ενταχθεί επιτυχώς στο εν λόγω κράτος μέλος, το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο δεν παρέχει τη δυνατότητα να διαπιστωθεί, κατά την εξέταση της αίτησης για τη χορήγηση άδειας διαμονής προς οικογενειακή επανένωση, ότι δεν μπορεί να διασφαλιστεί η επιτυχής ένταξη του αιτούντος στη Δανία.

38 Συγκεκριμένα, όπως κατ' ουσίαν επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας, στο σημείο 31 των προτάσεών του, το εν λόγω μέτρο δεν παρέχει τη δυνατότητα να εκτιμηθούν οι προοπτικές ένταξης στη Δανία, της συζύγου Τούρκου εργαζομένου ο οποίος διαμένει νομίμως στο κράτος μέλος αυτό ή του ζεύγους που αποτελεί η σύζυγος και ο εν λόγω εργαζόμενος.

39 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, οι αρμόδιες εθνικές αρχές έκριναν ότι ο Β διατηρούσε ισχυρότερους δεσμούς με την Τουρκία από ό,τι με τη Δανία. Επιβάλλεται, όμως, η διαπίστωση ότι ο Β είναι Τούρκος εργαζόμενος ο οποίος εντάχθηκε νόμιμα στην αγορά εργασίας της Δανίας και διαμένει νόμιμα με τα παιδιά του στο κράτος μέλος αυτό επί πολλά έτη. Επομένως, οι δεσμοί ενός Τούρκου υπηκόου με τη χώρα καταγωγής του δεν είναι σε θέση να περιορίσουν τις προοπτικές ένταξής του, δεδομένου ότι η σχέση του με τη χώρα αυτή και η σχέση του με το κράτος μέλος υποδοχής δεν αποκλείουν η μία την άλλη.

40 Περαιτέρω, αφενός, το άρθρο 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών δεν προβλέπει κανένα μέτρο ένταξης που ενδέχεται να βελτιώσει τις προοπτικές ένταξης της συζύγου Τούρκου εργαζομένου νομίμως διαμένοντος στη Δανία, η οποία επιθυμεί να ζήσει μαζί του στο κράτος μέλος αυτό.

41 Αφετέρου, όπως προκύπτει από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, η εκτίμηση από τις αρμόδιες εθνικές αρχές της προϋπόθεσης που θέτει το άρθρο 9, παράγραφος 7, του νόμου περί αλλοδαπών βασίζεται σε ασαφή και ανακριβή κριτήρια, τα οποία έχουν ως αποτέλεσμα διαφορετικές και απρόβλεπτες πρακτικές, κατά παράβαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου.

42 Κατά συνέπεια, το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο δεν είναι κατάλληλο να διασφαλίσει την επίτευξη του σκοπού που συνίσταται στην εξασφάλιση της επιτυχούς ένταξης υπηκόων τρίτης χώρας στη Δανία.

43 Δεύτερον, όσον αφορά τον σκοπό της αποτελεσματικής διαχείρισης, από τη Δανική Κυβέρνηση, των μεταναστευτικών ροών, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο σκοπός αυτός μπορεί να συνιστά επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος δυνάμενο να δικαιολογήσει νέο περιορισμό, κατά την έννοια του άρθρου 13 της αποφάσεως 1/80 (απόφαση της 29ης Μαρτίου 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, σκέψη 39).

44 Η εν λόγω Κυβέρνηση διευκρίνισε, πάντως, με τις γραπτές παρατηρήσεις της, ότι το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο είναι κατάλληλο για τη διασφάλιση της αποτελεσματικής διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών, διότι περιορίζει την οικογενειακή επανένωση των συζύγων και την επιτρέπει μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες πιθανότητα ένταξης στη Δανία του αιτούντος άδεια διαμονής είναι μεγαλύτερη.

45 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 37 και 38 της παρούσας αποφάσεως, το εν λόγω μέτρο δεν παρέχει τη δυνατότητα να εκτιμηθούν οι προοπτικές ένταξης του αιτούντος άδεια διαμονής για λόγους οικογενειακής επανενώσεως στη Δανία.

46 Υπό τις συνθήκες αυτές, το επίμαχο στην κύρια δίκη εθνικό μέτρο δεν είναι κατάλληλο για την διασφάλιση της επίτευξης του σκοπού της αποτελεσματικής διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών.

47 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 έχει την έννοια ότι εθνικό μέτρο το οποίο εξαρτά την οικογενειακή επανένωση μεταξύ Τούρκου εργαζομένου που διαμένει νομίμως στο συγκεκριμένο κράτος μέλος και της συζύγου του από την προϋπόθεση ότι οι δεσμοί του με το εν λόγω κράτος μέλος είναι ισχυρότεροι από εκείνους που έχει με τρίτη χώρα συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια της διάταξης αυτής. Ο περιορισμός αυτός δεν δικαιολογείται.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

48 Λαμβανομένης υπόψη της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 13 της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε βάσει της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963, έχει την έννοια ότι εθνικό μέτρο το οποίο εξαρτά την οικογενειακή επανένωση μεταξύ Τούρκου εργαζομένου που διαμένει νομίμως στο συγκεκριμένο κράτος μέλος και της συζύγου του από την προϋπόθεση ότι οι δεσμοί του με το εν λόγω κράτος μέλος είναι ισχυρότεροι από εκείνους που έχει με τρίτη χώρα συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια της διάταξης αυτής. Ο περιορισμός αυτός δεν δικαιολογείται.

(υπογραφές)